

No és pot evitar el vent. Però es poden construir molins - Proverbi holandès

De tot cor

Apreciats lectors. Vull dedicar aquest número del TLT a uns amiguets meus, que com jo tenen síndrome de Down. Són l'Asier i l'Anna. Tots dos van néixer uns dies després que jo, i tots dos estan disputant els partits de la seva vida. Tant l'un com l'altre van néixer amb una cardiopatia que requereix una intervenció quirúrgica. L'Anna, s'està entrenant ben fort perquè en unes setmanes disputarà la gran final. A l'Asier el van operar fa cosa d'un mes i mig. I com a gran campió que és ha guanyat el seu partit, doncs ara ja té el cor del tot bé. Però no ha estat fàcil, doncs un cop de fred durant l'operació li ha provocat molts i molts problemes respiratoris que l'han obligat a quedar-se a la UCI des d'aleshores. Però l'Asier no està sol, i compta amb el millor equip que es pot tenir... una gran família que l'anima cada minut del dia en la seva lluita. I entre els ànims, i que ell és fort com n'hi ha pocs... sembla que ens estan arribant les bones notícies que tots esperavem. L'Asier ja comença a respirar tot sol, i de segur que en quatre dies ja es recuperarà, i podrem sortir junts a jugar (o de viatge... ell és de

Burgos, i m'ha convidat a visitar-lo!!!).

Realment els meus problemes han sigut bastant menors, tot i que també dolorosos. I és que com ja s'acosta l'hivern els pares m'han portat a vacunar-me contra la grip. I ja que hi eren, van aprofitar que estava consternada per la situació per posar-me una altre vacuna a l'altre cama. El pitjor és que vaig sentir a la doctora que deia que d'aquí a un més, una altre dosi.

Ja fa dies va tenir lloc a Lloret de Mar, els Special Olympics. El millor que podeu fer es mirar la seva web però sobretot aneu a la propera edició. I sinó llegiu la crònica que ens han enviat la Cristina Esteve i el Jordi Martí:

"Aquest cap de setmana vam anar a Lloret a correr... al costat dels participants dels Special Olympics. Va ser un dia molt "special", un dia ple d'emocions. Han estat els primers jocs als que hem anat, però us podem assegurar que no seran els últims. Vam tenir la sort d'anar acompanyats dels pares d'un dels competidors, i això ens va permetre viure-ho des de dins,

conèixer un munt de gent, i val a dir que no es fàcil trobar gent d'aquesta categoria. El que més ens va impressionar va ser la quantitat de voluntariat que hi havia, la bona organització, l'ambient que es vivia pel carrer, i no cal dir el caliu entre els familiars dels participants. Però per sobre de tot ens va emocionar l'ambient 'esportiu' (mai més ben dit) dels propis campions, i dic CAMPIONS, perquè allà no va perdre ningú!

En resum, ha estat una experiència fantàstica que no es pot explicar amb paraules; AIXÒ S'HA DE VIURE !!!"